

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. V.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Dejvice, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 6. 2018, č. j. JMK 84160/2018, sp. zn. S-JMK 59594/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán“)

- I. stupně“) ze dne 1. 3. 2018, č. j. ODSČ-64788/17-66 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.,
o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Benešova 12 v Brně dne 3. 2. 2017 ve 14:57 hod.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b) a § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky 4. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 20. 8. 2018, doručené zdejšímu soudu téhož dne, shrnul žalobce své žalobní námitky do celkem devíti bodů, pojmenovaných: absence popisu protiprávního jednání – „neoprávněné stání“; není odložení věci; absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí; nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce); zavinění; sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno; absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno (pouze odkaz na porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, ale už ne na konkrétní porušenou právní normu); absence zjištění formy zavinění řidiče; rozhodování úřední osoby, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
6. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný měl za to, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Dále upozornil na to, že žalobce podal blanketní odvolání a všechny žalobní námitky mohl uplatnit již rámci odvolání. Cílem správního soudnictví přitom není nahrazovat řízení před správním orgánem. Žalobce nemůže svou liknavost zhojit až v řízení soudním. Úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem. K jednotlivým žalobním námitkám poté uvedl následující.
9. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání. Pak je tedy dostatečně určité popsán rovněž i přestupek provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti. Pokud žalobce účelově správnímu orgánu sdělí jako řidiče vozidla neexistující osobu, je si dobře vědom následků v podobě nástupu odpovědnosti provozovatele vozidla. Tato osoba nadto nebyla nikdy v postavení podezřelého z přestupku, a jelikož je správnímu orgánu z vlastní praxe známa účelovost tohoto podání, nefiguroval v daném případě ani podezřelý, jehož jednáním by byl žalobce poškozen. Odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla je odpovědnost objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá. Odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti a dle judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo rovněž zcela konkrétně odůvodněno, jaká právní úprava byla aplikována a proč. Sankce byla uložena dle právní úpravy v době spáchání přestupku, kdy se ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona týkalo určení výše pokuty. Žalobce tak nemohl mít pochyby o zákonnosti uložené sankce. Ve výroku rozhodnutí jsou dále uvedena všechna ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Pro vedení řízení o přestupku je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Správní orgán I. stupně měl dále za to, že námitka podjatosti nebyla podána bez zbytečného odkladu, o čemž žalobce spravil a zdůvodnil svůj postup v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
10. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou

námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů

(pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
19. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
21. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
22. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto

přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

23. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

24. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který

lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

25. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
26. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Absence popisu protiprávního jednání – „neoprávněné stání“

27. Žalobce namítal absenci popisu protiprávního jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť z něj nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je dle žalobce toliko uvedeno, že žalobce neoprávněně stál, aniž by však bylo možné zjistit, v jakém konkrétním skutku je neoprávněné zastavení či stání spatřováno.
28. Tato námitka není důvodná.
29. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Benešova 12 v Brně dne 3. 2. 2017 v 14:57 hodin.“
30. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů (nyní přestupků) musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace,

součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 -73, podle něhož

výrok

rozhodnutí

o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

31. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští,

že vymezení způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno – nebylo výslovně uvedeno, že vozidlo žalobce stálo ve všech případech za značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“–, nicméně je ještě akceptovatelné. Vedle slovního spojení „neoprávněné stání“ totiž popis skutku obsahuje i ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, dle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích *řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Vzhledem k tomu si proto lze z výroku prvostupňového rozhodnutí učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a také obsahem správního spisu. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.

32. Soud dále konstatuje, že ustanovení § 2 písm. n) a o) silničního zákona definuje, že *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení*

přepravovaných

osob

anebo

k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Jak je patrné ze správního spisu, v době kontroly vozidla MP se ani v jednom z vytýkaných případů u vozidla nikdo nenacházel, tzn., že nikdo nevystupoval ani nenastupoval, ani nenakládal či neskládal náklad,

tudíž

se

nemohlo

jednat

o zastavení vozidla, nýbrž se v daném případě jednalo toliko o stání vozidla. Žalobce přitom ani v průběhu správního řízení či v podané žalobě neuváděl konkrétní skutečnosti,

které

by

o pouhém zastavení jeho vozidla svědčily. Uvedené jednání neodpovídá definici zastavení citované výše. Správními orgány se v projednávané věci podařilo dostatečně prokázat,

že předmětné vozidlo v posuzovaném případě stálo, nikoliv zastavilo. Z předložené fotodokumentace bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že předmětné vozidlo bylo uvedeno

do klidu, avšak jeho řidič se v něm, ani v nejbližší dohledové vzdálenosti, nenacházel. U vozidla či v jeho blízkosti se nenacházely žádné osoby, u kterých by bylo zřejmé, že prováděly neprodlený nástup či výstup, ani tam nebyl složen náklad, který by mohl být neprodleně naložen nebo složen. Rovněž není na přiložené fotodokumentaci zachyceno,

že by řidič učinil sebemenší pokus o doložení toho, že se jedná o časově omezené zastavení, ať už použitím výstražných světel apod. Lze přitom poznamenat, že v daném případě nicméně nebylo ani nutné posuzovat, zda vozidlo neoprávněně stálo nebo

zastavilo,
neboť evidentně stálo (parkovalo) v oblasti označené značkou IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn žádný platný parkovací lístek.

Odložení věci

33. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Žalobce je dle svého názoru osobou, která je jednáním podezřelého řidiče vozidla na svých právech dotčena, neboť právě jemu je dáváno jednání řidiče k odpovědnosti.
34. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
35. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
36. Podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 *pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*
37. Krajský soud má s ohledem na znění rozhodných ustanovení za to, že žalobce podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo jej možné považovat za osobu přímo postiženou spácháním přestupku, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z těchto důvodů by žalobce nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Provozovatel vozidla nebyl přímo postižen spácháním přestupku, jelikož by byl dotčen teprve tehdy, pokud se osobu přestupce nepodařilo vypátrat, tedy byl přímo postižen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Lze rovněž zmínit, že o osobě přímo postižené spácháním přestupku zákon o odpovědnosti za přestupky hovoří na vícero místech (např. ustanovení § 71, § 79 a § 82), z těchto je přitom zjevné, že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče). Pokud tedy správní orgán I. stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla nevyrozuměl o odložení věci a tuto skutečnost toliko poznamenal do spisu, byl jeho

postup zcela správný a nelze v něm shledávat žalobcem namítanou vadu řízení. Pokud žalobce tvrdil, že ve správním spisu není založeno usnesení o odložení věci, případně jakýkoliv záznam o odložení věci, ověřil zdejší soud, že se žalobce mylí. Krajský soud totiž ve správním spisu správního orgánu I. stupně nalezl na č.l. 27 usnesení o odložení věci ze dne 26. 9. 2017. Lze pouze poznamenat, že pokud by žalobce využil svého práva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k jehož uplatnění byl správním orgánem I. stupně vyzýván, jistě by tuto skutečnost v obsahu správního spisu rovněž zaznamenal.

38. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019,

č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze

dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne

13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích

o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst.

4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit

proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“ Krajský soud neměl důvod se od citovaných závěrů nikterak odchýlit.

39. Krajský soud má proto s ohledem na vše výše uvedené za to, že byly naplněny podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, neboť správní orgán I. stupně nezačal řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přičemž žalobce ani správním orgánem I. stupně učiněné kroky nezpochybnil.
40. Námitka proto není důvodná.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

41. Námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, považuje soud za nedůvodnou. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na znění příslušného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36, který uvedl, že „(...) u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění.

V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)

42. Žalobce dále brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
43. Citované ustanovení je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „(...) jako provozovatel vozidla (...) v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu.“
44. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány

povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

45. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 silničního zákona je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 silničního zákona veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.
46. Nad rámec uvedeného zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a přezkoumávaná rozhodnutí požadavky tohoto usnesení splňují. V nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 silničního zákona (odkazující norma) a zároveň je ve výroku však uvedeno i ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, dle kterého *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak*, a zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, dle kterého se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Zavinění

47. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve

dne

13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

48. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
49. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
50. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
51. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavce 3,

kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakantní lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

52. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
53. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného přestupku provozovatele vozidla, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

54. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci.
55. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní trest (dříve sankce) byl žalobci za spáchání přestupku provozovatele vozidla stanoven plně v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější a s odkazem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého se na zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že druh a výměra sankce za přestupek dle ustanovení § 125f silničního zákona zůstaly v mezidobí od spáchání přestupku provozovatele vozidla do účinnosti nové právní úpravy beze změny, není třeba polemizovat, zda by nová právní úprava byla pro pachatele výhodnější. Z pravomocného rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že správní trest byl uložen v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 silničního zákona ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona.
56. Správní orgán I. stupně tedy uvedl do výroku rozhodnutí všechna zákonná ustanovení významná pro uloženou sankci pokuty účinná v době jeho rozhodování. Tvrzení žalobce je nedůvodné i proto, že v této žalobní námitce žalobce ani neuvádí, jaká

ustanovení
ve výroku pokuty vlastně mají chybět.

57. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily. Námitka proto není důvodná.

Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno (pouze odkaz na porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, ale už ne na konkrétní porušenou právní normu)

58. Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že není pochyb o tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Proto právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, které ustanovení právních předpisů přestupce svým jednáním porušil. Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl odkaz na ustanovení § 125f odst. 1, § 125c odst. 1 písm. k) a § 10 odst. 3 ve spojení s § 4 písm. c) silničního zákona. Správní orgány tak jednoznačně identifikovaly, že se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené silničním zákonem. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou porušená zákonná ustanovení uvedena (§ 125f odst. 1, § 10, § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona) a přestupek, jehož znaky jednání žalobce vykazovalo, byl ve výroku nezaměnitelně slovně popsán, přičemž byl ve výroku rozhodnutí rovněž obsažen odkaz na konkrétní porušenou povinnost (§ 4 písm. c) ve spojení s ustanovením § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona). Krajský soud tedy neshledal ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

59. Žalobce rovněž namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky

přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35).

Rozhodování úřední osoby, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti

60. Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
61. Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodce bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
62. Podle ustanovení § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu *do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*
63. Krajský soud předně poznamenává, že z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016 - 27). Rozhodnutím o námitce podjatosti se vytváří předpoklady pro rozhodnutí ve věci samé. Proto při přezkumu meritorního rozhodnutí může být shledána důvodnou námitka vady řízení spočívající v rozhodnutí podjatou úřední osobou či nesprávné vyhodnocení otázky systémové podjatosti. Žalobce tak nepochybně byl i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí oprávněn brojit proti vyřešení otázky podjatosti.
64. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že řízení bylo zahájeno doručením příkazu žalobci dne 19. 11. 2017, tudíž již od tohoto data žalobce věděl, který správní orgán vede správní řízení a kdo je oprávněnou úřední osobou. Proti příkazu podal zmocněnec žalobce, společnost X, s.r.o., dne 20. 11. 2017 odpor. Správní orgán I. stupně následně listinou, jež byla žalobci doručena dne 10. 1. 2018, žalobce vyzval k účasti na provedení dokazování a k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 17. 1. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno podání nazvané jako námitka podjatosti, jež byla vznesena vůči všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně bez ohledu na jejich funkci a postavení. Jako důvod podjatosti těchto osob žalobce označil skutečnost, že:
„(...) pokuty, o kterých úředníci rozhodují v rámci správního řízení, jsou příjmem obecního rozpočtu, tedy jejich zaměstnavatele, a ti mají zájem na ekonomické situaci obce.“ Správní orgán I. stupně následně žalobce vyzval k doplnění námítky podjatosti, jelikož tato nesměřovala vůči konkrétní osobě, přičemž bylo žalobce sděleno, že pokud nebude podání doplněno, bude zkoumána podjatost oprávněné úřední osoby bezprostředně se podílející na daném řízení. Dne 29. 1. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno

doplnění námitek podjatosti, ve kterém žalobce uvedl, že: „*neví, jak to na zdejším úřadě chodí, kdo koho musí poslouchat a kdo fakticky rozhoduje a nedokáže určit, kdo bude psát rozhodnutí. Proto nemůže posoudit, kdo se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu.*“ Správní orgán I. stupně následně informoval žalobce, že neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu a správní orgán I. stupně tak o ní nerozhodne usnesením, nýbrž s ní bude nakládat jako s neformálním podnětem. Následně se správní orgán I. stupně k podané námitce podjatosti vyjádřil v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

65. Krajský soud stran vypořádání této námitek plně souhlasí s postupem a závěry, jež stran uplatněné námitek podjatosti učinil správní orgán I. stupně. Je třeba poznamenat, že žalobce skutečně obecnou a zcela nekonkrétní námitku podjatosti uplatnil téměř měsíc a půl poté, co mu byl doručen příkaz o zahájení řízení, ze kterého bylo seznatelné, kdo je oprávněnou úřední osobou daného správního orgánu I. stupně, tudíž již tohoto dne se o oprávněné úřední osobě (resp. oprávněném správním orgánu) dozvěděl. V tomto ohledu nelze mít za to, že byla ze strany žalobce splněna bezodkladnost podání námitek podjatosti, neboť je evidentní, že žalobce námitku podjatosti neuplatnil bez zbytečného odkladu poté, co se o případné podjatosti dozvěděl. Žalobce ani v průběhu správního řízení, jakož ani v podané žalobě, neobjasnil, z jakého důvodu podal svou námitku podjatosti v takovém časovém odstupu od zahájení předmětného řízení.
66. Za situace, kdy správní orgán I. stupně vyhodnotil podanou námitku podjatosti jako opožděnou, neměl k ní ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu přihlédnout, avšak měl ji vyřídit jako jiné podání ve správním řízení. Správní orgán I. stupně následně s ohledem na přezkoumatelnost svého rozhodnutí tento podnět žalobce vypořádal v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že namítaná podjatost nebyla shledána. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152, ve kterém je uvedeno: „*Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti „bez zbytečného odkladu“, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří.*“ Postupu správního orgánu I. stupně tedy nelze i s ohledem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu cokoliv vytknout a zdejší soud se závěry správního orgánu I. stupně v plném rozsahu souhlasí.
67. Pouze na okraj krajský soud poznamenává, že s ohledem na skutečnost, že se nejednalo o námitku podjatosti, jež by obsahovala konkrétní adresné důvody nasvědčující podjatosti oprávněné úřední osoby, z níž nadto nikterak důvěryhodně neplynulo, že by takovou námitku žalobce nemohl uplatnit dříve, neměl postup správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Takto formulovaná námitka podjatosti je nadto zcela účelová. Není rozkryt její údajný zdroj a není ani postavena do jakýchkoli věrohodných

a racionálních souvislostí. Argument o finanční zainteresovanosti úředních osob na výsledku jejich rozhodování by mohl žalobce uplatnit proti jakékoli úřední osobě žalovaného

či správního orgánu I. stupně, aniž by tuto osobu musel jmenovat, a tedy její jméno znát. Krajský soud upozorňuje, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů

či dokonce bez důkazů (jako v nyní posuzovaném případě), bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30). Podaná námitka podjatosti měla dle názoru zdejšího soudu všechny typické znaky zneužití práva, neboť soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že zmocněnec žalobce ve správním řízení, společnost X, s.r.o., podává shodné námitky podjatosti k různým správním orgánům za účelem zahltit správní orgány a dosáhnout tak zániku odpovědnosti za přestupek.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

68. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.

69. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145,

se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování

a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa

žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat,

a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

70. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

71. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
72. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
73. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
74. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.